

Erik Nordström

NATUREN BARA ÄR

Min 16 månader långa kamp mot cancer

Namn: Erik Nordström

Ålder: 35

Född och uppvuxen: Född i Mariestad, bott i Linköping i 2-5-årsåldern med mamma. Uppvuxen i Nynäshamn.

Bor: Järvastaden i Solna

Familj: Singel; pappa i Nynäshamn

Utbildning: Elektronikingenjör + pedagogikutbildning

Jobb: Matematik- och programmeringslärare på gymnasiet, Systembolaget, ledare i spinning.

På fritiden: Cykel, skidor, orientering, kajakpaddling, multisport, matlagning

Gillar: Degerfors fotboll, längdskidåkning, Färjestad ishockey, bob hund och Veronica Maggio, Bob Hansson, Tomas Tranströmer och Wisława Szymborska

Skriver: 'Kampen', en blogg om livet med cancer

2010

Torsdag 16 september

19:58

Första inlägg och bloggens syfte

Jag har under de senaste dyggen successivt tvingats inse att jag lider av en mycket långt gången svårartad levercancer. För att undvika frågor, rykten och för mitt eget välbefinnande kommer jag att skriva dagbok om sjukdomen och mina känslor här på bloggen. Syftet är också att tvingas fundera igenom och värdera allt som händer. Alternativet är att göra det med var och en av er, men det orkar jag inte. Jag är ledsen. Däremot vill jag prata med er, men som sagt inte om cancer.

En del inlägg kommer att vara förvånansvärt lättsamma, vissa kommer vara mörka, några kommer att ha en svart humor som kan kännas motbjudande. Men jag gör detta för min skull. Mycket av det jag gör framöver gör jag för min skull. Förvänta inte mycket tröst från mig, det tar energi som jag behöver själv.

Framförallt kommer inläggen att vara min bild av förloppet vid just det tillfället.

Torsdag 16 september

22:16

Erik, hur mår du?

Om vi börjar rent fysiskt. Jag har inte ont, men känner att det spänner under vänstra revbenet. Det gör ont när man trycker mot solarplexus, levern känns tydligt. Jag är lite tröttare än vanligt, men kan lätt gå ett par kilometer. Min matlust är något dämpad och jag klarar inte av att äta de mängder som jag brukar, utan jag äter som

en normal människa. Var med Anders på Bockholmen och käkade finlunch idag. När det vankas bra mat finns absolut aptiten där igen. Inget snack och glupsk är jag!

Jag har tappat i vikt till omkring 85 och är för tillfället skitsnygg i kroppen. Har bra hållning och gillar det jag ser i spegeln. (Läkarna vill att jag ska försöka gå upp i vikt inför cellgiftsbehandlingarna.)

I sinnet är det kaos. När jag blundar uppträder bilder från dator-tomografin, där tunna skivor av buken fotograferats till en två-dimensionell bild och på varandra skapar en rymdbild. Där ser jag en mandarinstor metastas och ett antal mindre (kanske vindruvsstora). De sitter i hela levern, så operation är inte aktuellt. Men jag känner också ett lugn och en tacksamhet att jag gjort allt som jag gjort samt en ömhet inför livet. Ingen bitterhet, inte nu. Det kommer säkert i andra faser av min sorg. Säkert. Jag vaknade i natt efter en av få halvtimmars sömn ur en underbar dröm. I drömmen var det fest, gamman och ett vådligt partajjande. Vi hade skitkull! Övriga två, tre halvtimmar var mer dvala.

Jag och pappa är ute på en liten roadtrip för att samla tankarna och tillvaron. Nu är vi i Värmland och i bilen tyckte vi att Grövelsjön såg ut som ett lämpligt utflyktsmål. Det blir framåt helgen. På

**”Naturen är
inte ond eller
god, naturen
är varken
rättvis eller
orättvis. Naturen
bara är”**

onsdag-torsdag ska jag vara tillbaka i Stockholm för att få reda på lite mer om den fortsatta behandlingen. Sen hoppas jag att det drar igång veckan efter. Nu är jag helt galet trött, har som sagt inte sovit natten som var, och två dagar med jobbiga samtal som ska ringas. Däremot är det skönt att skriva, att samla tankarna.

Naturen är inte ond eller god, naturen är varken rättvis eller orättvis. Naturen bara är. Plopp, där föll en regndroppe på mig.

Fredag 17 september

18:34

nya planer

Jag har ont i axeln och feber, så jag avbryter roadtripen och åker in till akuten på Karolinska igen. Skit.

Lördag 18 september

10:23

gårdagen

Pappa och jag var alltså ute på en roadtrip som skulle ta oss till först familjen i Värmland och sen till Grövelsjön, för ett par dagars fjällluft. Nu när fjällen är som vackrast, med eldiga höstfärger. Vid besök hos min farbror kände jag hur febern ökade och jag blev väldigt trött. Den gallstensliknande smärtan jag tidigare haft i höger skulderblad återkom. Efter lite dividerande beslutades att min fantastiska kusin skulle följa med mig till Stockholm och pappa stanna kvar. Jag blev rejält sämre under bilturen och det var jobbigt med andning. Och jag blev galet varm. Med en halvtimme kvar till Stockholm var det riktigt risigt, med även illamående. På akuten kom jag in direkt och fick agera nåldyna. Jag mätte betydligt bättre, men blev inlagd med 38,4 i feber. På min avdelning E14. Där möttes jag av idel leenden och ett välkommen tillbaka. Nattens sömn har varit god trots störande provtagningar. Jag vet inte hur länge jag blir kvar här, men jag tar lite permisar när jag har lust.

Jävligt bittert att det inte blev någon fjälltur.

Lördag 18 september

22:23

ajaj...

Jag har rejält ont i magen. Inte skönt när jag äter. Dagen har inte gett några svar på varför jag blev risig igår, man trodde blod-

proppar ett tag, men inget har hittats. Jag blir kvar till i morgon. Hoppas jag kan åka till jobbet på måndag, men viktigast är att vara fräsch när cellgifterna drar igång. I morgon ska jag försöka rösta.

Söndag 19 september

21:59

fatalist - javisst

Det senaste halvåret har jag haft helt fantastiska upplevelser tillsammans med några av mina bästa vänner. När jag tänker efter, så kanske det har varit meningen. Jag och Anders hade några underbara skiddagar under påsken i Jämtlandsfjällen. Kajsa och jag paddlade och campade i somras, jag fick vara med om att Johan fick sin underbara fru Vera och var involverad lite i organisationen, och när Mats lite tidigare på sommaren gifte sig med fantastiska Eva gav jag dem en paddlingsweekend i Nynäshamns skärgård. Denna genomförde vi för två helger sedan under ideala förhållanden. Med kusin Sandra genomfördes ett multisportlopp i Kristinehamn för tre helger sedan. Jag minns och gläds också åt surströmmingsskiva, träning, middag.

På egen hand har jag varit ute på en cykelutflykt, som gett gott om tid för kontemplation.

Tyvärr fick jag och pappa inte vår planerade resa till Grövelsjön denna veckan, och har inte haft så mycket tid tillsammans på sistone. Vi måste ta igen av den tiden.

Ikväll har jag haft galet ont i magen. Jag har fått ordentligt med mediciner och just nu känns det lite lugnare. Jag har fått en bitter gnällgubbe som rumskompis.

Nu blir det SR valvaka.

Måndag 20 september

23:36

sjunde inlägget

- Det är jag som är döden och jag har kommit för att hämta dig.
- Jag har hört att du spelar schack...

Ja, ni har sett Ingemar Bergmans mästerverk. En av mina verkliga favoritfilmer.

Jag tänkte att detta inlägg ska handla om döden, min syn på döden. Någon kanske tycker det är osmakligt och alltför personligt, men för mig är det ett sätt att bearbeta några tankar jag haft sista veckan.

Att få beskedet av en läkare att det krävs en ”jävla tur” att bli frisk känns naturligtvis chockerande (det var jag som ställde frågan ”... du menar att det inte räcker med lite tur, utan det behövs en jävla tur?”) När det dessutom sker en vecka efter man paddlat och campat i Nynäshamns skärgård, tre månader efter att man avslutat en 100-milscyckling och man bara känner sig lite hängig, så blir det överkligt. Hey, jag är 35 år, någorlunda tränad, har generellt sett skött kosten, röker inte, snusar inte, dricker med måtta ibland (och ibland inte...) Jag ska inte få cancer. Av någon märklig anledning kommer det ändå inte som en överraskning. När överläkaren som levererade beskedet gått, inser både pappa och jag – trots att jag kände mig rationell och kontrollerad under samtalet och ställde relevanta bra frågor – att vi var tvungna att lappa och laga en hel del för att få fram en bild av samtalet. Läkaren lät mig se skuggan av döden, det var en datortomografibild över min lever, med alla metastaser. Det är den som återkommer när det är tungt.

En fundering som naturligtvis dyker upp är ”hur lång tid har jag kvar att leva?”

Det är ingenting vi kan svara på, vi vet inget om hur fort tumören växer (ta ett kort på en bil och svara på hur fort den kör). Vi har sett bilder nu och vet hur pass stora de är just nu, men har det tagit

veckor, månader eller år för dem att nå den storleken? Det är deras tillväxthastighet och eventuella benägenhet att sprida sig till andra organ som avgör hur lång tid jag har kvar. Människan kan ju leva utan en ganska stor del av leverns funktion, så jag sparar lite extra på min. Straight Edge! En AT-läkare som jag pratat lite extra med under förra veckan sa att det kan röra sig om flera år kvar, samtidigt som smärtorna igår gjorde att årets jul kändes jåävligt långt bort.

Men döden då? Just nu känner jag mig inte rädd för döden eller dödsögonblicket. Ur ett helt egoistiskt och rationellt perspektiv, jag kommer inte att känna någon saknad efteråt, jag kommer inte att känna någon ånger, jag kommer inte att känna någonting. Jag vet ju inte vad jag missar framöver. Tack och lov har jag inga barn som jag blir tvungen att lämna.

Vad jag känner ett visst obehag inför, är att bli riktigt dålig. Jag har sett det på nära håll, då min mor gick bort alldeles för tidigt i cancer. Jag vet att jag kommer att få bra smärtlindring och bra hjälp mot eventuell ångest. Jag är trygg med det, men det känns olustigt. Det kommer dessutom att vara riktigt påfrestande för vänner, nära och kära. Så länge ni kämpar emot er olust att vara vänner med någon svårt sjuk, så kommer jag att kämpa.

Istället för att vara bitter över att inte få mer tid med de jag älskar, gläds jag åt den tid vi haft. Jag har hunnit med massor av saker, resor, spännande jobb, roliga jobb, spännande fritidssysselsättningar. Jag har omgett mig med härliga människor som jag tillåtit betyda massor för mig, och som jag de senaste dagarna insett att jag betyder mycket för.

Den som går igenom det värsta helvetet just nu och även framöver är min pappa. Att han ska slippa gå igenom den här skiten igen, är mitt enskilt starkaste incitament att kämpa bortom rimlighetens gräns. Ge honom allt stöd.

Med detta skrivet får ni inte tro att jag har gett upp. Så länge det finns liv, finns det hopp. Men det är väl inte helt onaturligt att man

tänker i banorna. Har ni frågor om vad som helst (som jag rimligen kan ha en syn på), tveka inte, skicka över och så ska jag försöka svara. Även på svåra frågor

Måndag 20 september

23:52

status 20/9

Jag har mått bra idag, har haft utomordentligt trevliga besök och har haft väldigt lite problem med magen idag, nästan ingen värk.

Kollegor kom med fika (och inte lite fika utan en kasse med bullar, dessutom en kaffekokare, så de som hälsar på mig ska kunna få ordentligt kaffe), Daniel (god vän som jag fått genom ingifte i bekantskapskretsen) och min kära pappa.

Vidare är jag satt på en kur antibiotika för att få ordning på höga infektionsvärden.

Under dagen har jag också bytt avdelning. Där har de mycket godare mat och serverar på porslin, vilket naturligtvis ökar aptiten. Positiv överraskning.

Nu är jag hemförlovad, men jag ska in i morgon bitti för mer antibiotika (intravenöst) och rond på förmiddagen. Sen hoppas jag må tillräckligt ok för en permis till :-)

God natt.

Tisdag 21 september

16:05

en ovanlig dag på jobbet

Att det kan vara så skönt att åka till jobbet. Jag har pratat med några kollegor och även mött ett par klasser.

Nu mer antibiotika, sen permis till midnatt.

Onsdag 22 september

14:27

lite upp och lite ner

Nattsömnen har varit god, trots att jag återigen vaknat med väldiga svettningar. Fick precis förklaring från läkaren på rondan, att det ingår i symtombilden. Tumören skickar ut substanser som triggar igång olika kroppsliga funktioner, där svettning är en. I natt var det inte lika farligt som tidigare, då det varit i klass med ordentlig sängvätning.

Kvällen och natten tillbringades med familjen Högberg d.y. (det finns en äldre familj Högberg också). God förplägnad och goda samtal. Tyvärr var vi tvungna att åka in för en antibiotikainjektion vid midnatt, vilket innebar en ny infart (mojäng som sätts i ven för att spruta in medicin). Dessa brukar kunna sitta kvar mellan injektionerna, men måste sättas nya när jag varit på permis. Infektionsrisken. Tillbaka till Högbergarna för att sova enligt ovan. Nu på morgonen var det ännu en ny infart och mer stick. Jag börjar tröttna

”Underarmarna känns som smalbenen inför sista dagen på O-ringen, söndersmiskade av torrt ris”

på att bli stungen med olika nålar. Underarmarna känns som smalbenen inför sista dagen på O-ringen, söndersmiskade av under-vegetation och kvarlämnat torrt ris. Så idag passade jag på att vara lite snarstucken mot sjuksköterskan, men det blev bättre efter frukosten. Det verkar ju skitkorkat att vara otrevlig mot henne...

Morgonen var lite mollig idag, jag låg och tänkte på gårdagens besök på skolan. Det var kul att träffa kolleger, men det var jobbigt (och oerhört skönt) att berätta för eleverna in persona. Det var de första jag behövde berätta för, där jag samtidigt kunde se ansiktsuttrycken.

Nu sitter jag och väntar på utkomsten från konferensen där mitt fall har behandlats. Mycket väntan blir det.

Onsdag 22 september

22:21

killen har för mycket ledig tid, så han skriver en uppsats

Rapport från dagen:

Dagen har fortsatt med antibiotika och väntan på att få en rapport från konferensen på förmiddagen. Beslutet blev föga förvånande att se till att det är fri passage i tarmen, så man fångar in tumören i ett nät och trycker upp den mot tarmväggen, innan cellgifterna kan dra igång. Man vill också att jag ska vara helt infektionsfri. Stentningen lär ske i veckan, och cellgifter nästa vecka.

Som vissa känner till har jag kört ett par multisportlopp tidigare. För vissa av er är de loppet knappt uppvärmning, men det är en utmaning för mig som motionär. När jag och Johan R hade härjat med cykel, kanot och springskor under 13-14 timmar så var det dags att åka inlines från Karlstad till Deje, varefter 45 km nattorientering skulle ta vid. Under ett omplåstringsstopp på inlinessträckan tog jag fram kartorna som beskrev löpsträckan, första A3-bladet – längst nerifrån till högst upp, andra bladet, tredje och fjärde. En klump i magen, lätt illamående och helt slut så ska vi springa ett maraton. Lite drygt. I skogen. Utan att ha sovit på natten. Jag känner hur marken öppnar sig under mig och börjar nästan gråta. Jag håller emot, men meddelar Johan med mitt mest dramatiska tonfall att "detta kommer bli din jävligaste natt någonsin", vilket besvaras med "öhhh, ja... det fattar jag väl". Utmattningen gör att jag blir väldigt känslös och receptiv, jag tar till mig intryck starkare än i vanliga fall. Vi tar oss igenom natten, sträckan och en stor del av förmiddagen. Jag har fantastiska minnen från den natten, en perfekt kontrolltagning, plötslig och intensiv fågelsång i gryningen, endorfinrus, vackra gläntor i kristihimmelfärdsskrud. Självklart gjorde det också ont och var bitvis jävligt tröttsamt och tråkigt. Det minns jag inte alls lika väl. Jag försöker visualisera tiden framöver på ungefär det här sättet, som det här loppet, med skillnaden att jag inte klenbryter när jag går in för växling och ut på sista sträckan.

Besöket på skolan igår var oerhört känslösamt. Att få träffa eleverna och berätta för dem om min situation var påfrestande, samtidigt som det var skönt att vara den som fick berätta för dem.

Jag är som sagt helt överväldigad av stödet. Tack alla!

Torsdag 23 september

20:56

indiansanning

Det är lätt att vara kaxig när man är stark, det är svårare när man är svag...

Torsdag 23 september

21:21

inget är som väntans tider

Dagen har sen min antibiotikainjektion kl 08 i morse bara bestått av väntan på att något ska hända. Vid pass 17 kommer en sköterska och säger att inget händer förrän på tisdag. Då blir det stentning. Misslyckas den så blir det operation och en stomipåse.

Suck

Har svårt att tro att det blir någon cellgiftsbehandling nästa vecka heller.

Jag får inte längre antibiotikan som injektion, utan som piller. Det gör att jag kan vara hemma mer och ta längre permisar.

Det är riktigt jobbigt att bara vänta hela tiden, att behöva tjata för att få svar. Dessutom känner jag mig på risigt humör eftersom jag inte sovit bra ett par nätter. Jag är sovtrött och kryper således till kojs nu.

Har tagit bort kommentarsmöjligheten på bloggen. Den funkar och har ibland utnyttjats av någon som vill sälja generisk viagra. Jag läser era kommentarer, vill ni skriva något framöver så skicka mail i stället.

Fredag 24 september

19:33

positiva tankar

En bra sak med att det inte var gallsten är att jag kan njuta av svenska äpplen.

Fredag 24 september

22:12

Sitter just nu och väntar på maten. Ikväll blir det en indiskinspirerad lammgryta. Väntan spenderar jag och pappa med gubbrock från spotify. Jag lär pappa spotify, han lär mig om gubbrock.

I övrigt har dagen, precis som igår, bestått av väntan. Dock har frustrationen lagt sig en aning, vilket är skönt, då jag behöver min energi till annat än att vara förbannad. Jag ser nu istället framåt emot måndagen när jag ska in igen för att börja min laxeringskur och tisdagen då stentningen kommer att ske. Eller, jag ser fram emot tisdag eftermiddag då det är klart. Antibiotikaintaget har blivit i pillerform istället för intravenöst, vilket är skönt eftersom jag kan ta permission hela helgen. Fast det är lite jobbigt att hålla reda på tiderna, inte min favoritsport som ni säkert vet. På måndag åker jag in igen och tar gärna emot besök på eftermiddagen.

I morgon ska jag ut och heja i Lidingöloppsspåret. Och få umgås lite med Johan L. från Malmö, en god vän som redan gått igenom alldeles för mycket skit av den här karaktären. Jag vet att morgondagen kommer bli väldigt trevlig. Till på söndag har jag lejt in en personlig homestylare. Jag kommer vara hemma en hel del framöver, så det är riktigt viktigt att trivas här. För exekvering av homestylingen kommer jag att bjuda in till tapetserar- och gardinsömnadshelg framöver.

Som sagt, en del väldigt trevligt framöver också. Fokus på det.

(Shit, jag låter som en managementkonsult.)

Lördag 25 september

23:19

Har fått lite hjälp med städning av pappa idag på förmiddagen, innan jag blev utskjutsad till Lidingö och en heldag med Lidingöloppet och två syskon i familjen L.

Jag blir trött av att hålla igång. Har haft lite ont i magen idag, men kunnat bota det med mediciner. Är lite bekymrad inför stentningen och om de verkligen kommer kunna utföra den. Målar upp scenarier som gör att det inte kommer att gå – inte bra.

Framförallt har jag haft en underbar dag med Anna-Karin, Johan, Vera och alla andra som varit med och hejat på löparna. Kul att få sprida energi utan att det kostar något annat än rösten. Sen vet jag inte hur mycket energi löparna fick av ”kom igen nu, bjud på ett backryck” tre kilometer före mål :-). Det är lätt att vara kaxig...

På festiviteter efter loppet hemma hos Anna-Karin, så drog jag mig undan 10-15 minuter och kom tillbaka efter en och en halv timme. Insåg att det var läge att åka hem.

Klarar inte heldagar + partaj. Just nu.

Söndag 26 september

22:01

Härligt, idag har jag suttit ner och diskuterat med en god vän som hjälpte till med lite idéer kring pimbandet av lägenheten. Lite lyx blir att tapetsera om sovrummet i samma färg, eftersom det är så taffligt gjort tidigare. Sen blir det lite gröna väggar i vardagsrummet och lite gamla möbler (som magasineras hos pappa) som får tjänstgöra igen, tillsammans med lite nya och omklädningsav sådant som redan finns. Nya färger, mer färger. Jag kan inte vänta. Eftersom så många har sagt sig vara villiga att hjälpa till, så blir det en lägenhetspimparhelg framöver. Massor med vänner, massor med jobb och jag har en hel del vin som riskerar att förgås om detta drar ut på tiden. Det behöver sys gardiner, tapetseras,

tattas lite kabel, målas, bäras och lagas mat.

Men vänta lite får jag nog göra. Jag måste få ett tydligt körschema till behandlingarna först!

Har haft ordentligt med besök under dagen. Toppenroligt och det hjälper att hålla tankarna på annat håll. Jag känner mig lite säkrare på stentningen på tisdag idag. Var lite bekymrad över om tarmen skulle hålla tidigare, men har fått besked jag vill ha.

Nog för jag behöver gå upp i vikt och nog för att jag gillar godis, men nu behöver jag vänligen be er att inte ta med godis om ni vill hälsa på. Det räcker så gott med att bara besöka och dricka en kopp kaffe med mig. Jag blir sockerspeedad annars och missar att få i mig av andra näringsämnen... :-) I morgon bitti inleds fastan igen och avslutas tisdag förmiddag. Sista måltiden inför fastan blev av pappa stekta pannbiffar, gräddsås, potatis och lök. Känns som jag har en badboll i magen, som någon envisas med att blåsa upp... Puhhh...

Söndag 26 september

22:25

Mod?

Jag har vid tidigare inlägg skrivit att jag inte är överraskad över min plötsliga diagnos. Det kanske inte är riktigt sant, även om jag förstått att vi har sjukdomen i slakten. Vad livet däremot har lärt mig är dess förgänglighet, det gäller att ta tillvara på sin tid. Det kan kastas på ända otroligt snabbt och då ska man vara förberedd (vilket kanske snarare är vad jag menar). Det är något positivt som kommit ur min mammas bortgång 1992. Även om jag vägrade inse det då, så var hon en idol, i hur hon levde och vad hon gjorde (jag inser att jag måste göra ett separat inlägg om henne. Eller en bok).

Under en av min mammas sista dagar i livet utspelar sig följande något skruvade dialog:

”Erik, du kommer ju att få lite pengar nu när jag går bort (verkligen

inga mängder). Har du funderat på vad du ska göra med dem?”

Funderar i min pubertala hjärna vad hon vill höra och kommer på svaret

”Öhhh... resa tror jag”.

”...Bra!”

En tid efter mammas bortgång börjar jag fundera kring diskussionen, och att resa blir som ett kall för mig. Jag hade alltid velat åka till Australien (och, visade det sig, Nya Zeeland), så efter student, värnplikt och jobb så var det dags för ett halvårs luff. Med mormors utomordentligt våldsamma protester i ryggen.

Mycket av det jag gjort har kanske inte varit så nogsamt genomtänkt, utan jag har tagit en chans på vinst och förlust då den dykt upp. Och oftast har det ordnat sig. Det har blivit ett mantra, det ordnar sig, fan vet hur... Gränsen mellan mod och dumdristighet är hårfin och gud vet att jag varit på båda sidor om gränsen. Men det har ordnat sig.

När jag for till Sydamerika trodde jag ”por favor” var ett ord, och det enda jag egentligen kunde på spanska var att beställa en öl. Vaffan, de kan väl engelska? Nähä... Men det ordnade sig.

Jag inser att jag är skyldig till några av de få grå hår som återfinns i farsans hårbotten. Och de blir nog fler av det här...

Måndag 27 september

22:29

Dagarna går och jag funderar på om något egentligen händer. Idag har det varit tarmrensning och fasta, inget vidare, men kan det leda till ett lyckat ingrepp i morgon så är det värt det. Av någon anledning har jag inte en bra magkänsla, men det kan vara en försvarsmekanism för att inte bli besviken av sämsta tänkbara resultat igen.

I positiva vågskålen har idag hamnat att jag fått eget rum. Det var

skönt under de fantastiska besök jag haft idag, eftersom besöken jag får tenderar att bli ganska livade :-)

Naturligtvis är det så att jag mentalt befinner mig längre fram i processen, med cellgifter och den problematiken. Just nu behandlas ju inte sjukdomen, utan det handlar om förberedelse, vilket jag tidigare visat viss frustration inför. Jag får stöd i mina funderingar av en vän som genomgått helvetet, och kan ge en realistisk bild av det som väntar. Det är inget att se fram emot, samtidigt är det vad som kan ta död på det som växer i mig. Även om min kropp bryts ner, så hoppas jag att tumörerna bryts ner snabbare.

”Jag har trott mig vara tuff och hård, men de kommer nog att ge mig vad jag tål”

Jag har trott mig vara tuff och hård, men de kommer nog ge mig vad jag tål. Därför är det av yttersta vikt att mina värden och kroppsliga funktioner är på topp när det börjar. 37,1 i temp nu. Bra början. God natt.

Tisdag 28 september

09:07

Dags för stentning

Något har blivit framflyttat, så stentningen sker klockan elva i stället. Skönt att få det överstökad.

Tisdag 28 september

12:33

stentad och klar...

Åter på rummet efter stentningen. Det gick bra, visst obehag, men inte alls samma smärtor som förra gången. Läkaren verkade hyfsat nöjd med resultatet, men slutgiltigt går det inte att säga förrän efter några dagar då röret expanderat klart.

Just nu ligger jag och smäller i mig av en godispåse från igår.

Mmmmm. Kanske ska beställa lite mat också..

Tisdag 28 september

22:34

Ehh, förra inlägget blev jobbigt så jag kunde inte riktigt placera följande information riktigt. Så ett eget inlägg om dagen, av annan karaktär.

Jag fick idag reda på att avdelningen har ett wifi-nät för dem som ligger inne, så jag har fått låna en laptop av pappa att skriva på och slösurfa med. Tidigare gjorde jag det på telefonen, vilket varit segt.

Tempen har gått ner (mätte in på under 37 vid ett tillfälle idag, vilket torde vara första gången på några månader), men infektionsvärdena går upp lite. Det är inte riktigt önskvärt, utan vi får se i morgon igen. Förhoppningsvis går de ner, men om de inte gör det, så kommer läkarna att skylla på dagens ingrepp. Vita blodkroppar som också är en indikation på infektion går ner något, vilket ger en aning motsatt bild. Så just nu vet läkarna inget, och jag betydligt mindre. Det jag vet är att jag behöver vara fräsch när cellgifterna drar igång.

Torsdag 30 september

13:37

första mötet med Radiumhemmet

Jag har precis kommit hem efter ett första besök på Radiumhemmet, där jag fått träffa den läkare som kommer ha huvudansvaret för mig. Mötet blev väldigt tekniskt, men gav viss insikt i hur behandlingarna kommer att fungera framöver. Det kommer att ges cellgifter under två dagar med två veckor mellan varje omgång. Behandlingarna ges i öppenvården, så jag kommer troligen att åka hem mellan behandlingarna. Behandlingens primära syfte är att lindra sjukdomsförloppet, fördröja spridning – men tyvärr ser det svårt ut att bota.

”Ett litet antal” patienter svarar bra på behandlingen och deras tumörer krymper, men vilket sambandet är vet inte läkarna.

Jag kommer att få en standardbehandling för cancer i tjocktarmen. Eventuellt så kommer jag bli erbjuden att vara med i en studie om monokronala antikroppar. Mer info om det följer antar jag.

Hur jag kommer att må vet vi inte ännu. Alla reagerar olika på cellgifterna, men det verkar inte vara en nackdel att vara lite tränad. Vad jag måste göra är att gå upp i vikt. Många biverkningar finns det hjälp emot, men visst, det är något som bryter ner kroppen.

Torsdag 30 september

23:38

Det blir alltid bättre framåt natten

Jag har varit riktigt låg idag. Jag har verkligen inte lust med det här. Gravitationen har varit riktigt hög där jag släpat fram mina steg. Vid tre kom ett par kollegor förbi, samtidigt som hela min organism skrek efter sällskap, så kände jag att jag inte orkar. De blir helt enkelt välkomnade med:

– Jag mår skit.

Över en kopp kaffe pratar vi öppet och ärligt kring situationen och efter någon halvtimme känner jag hur det blir lättare att andas. Sju timmar senare tackar de för middagen och beger sig hemåt. Efter en toppenkväll. Med massor av skratt. Middagen som för övrigt Anders kom hit och svängde ihop.

Fredag 1 oktober

21:46

Jag är trött. Skittrött. Har varit det hela dagen. Raglade omkring ute på tapetbutikerna i Bromma. Men jag har nog hittat något, fast det blir en utmaning att få upp :-). Jag har nog haft lite feber också, jag blev i alla fall mycket piggare av alvedonet nyss.

Söndag 3 oktober

16:22

oro

Usch, jag har ingen lust med det här längre. Jag vill liksom checka ut från sjuk-Erik och checka in i vardagen igen. Hittills, när allting handlat om prepareringar inför behandlingen, har det känts ok. Men nu kommer jag att få behandlingar som gör att jag kommer brytas ned, må sämre. Det kommer bli påtagligare vad det är för kamp som jag går. Det kommer att synas på utsidan.

**”Jag vill liksom
checka ut från
sjuk-Erik och
checka in i
vardagen igen”**

Jag drömmer om cellgiftsbehandlingar på nätterna och det är kaos. Det blir inte alls bra. Samtidigt intalar jag mig hela tiden Stefans mantra, de jävla påsarna gör att jag mår skit, men det är vad som kan rädda livet på mig, eller åtminstone göra att jag kan leva längre.

Vidare hoppas jag verkligen att den här tröttheten inte är något som kommer förfölja mig hela tiden. Inatt somnade jag med glasögonen på och inte nattklädd. Det är en överraskning när man vaknar 05:30 för sitt gubbesök på toa. Tröttheten gör också att jag inte rör på mig som jag borde. Jag skulle behöva gå ut på promenader, men nu funderar jag i två dagar om jag ska orka masa mig ner till sunk-Vi-butiken 600 meter härifrån. Sopor kan glo på mig ett par timmar innan de hamnar i behållaren ute på gården. Det är lågt just nu.

Söndag 3 oktober

21:49

nedstämdhet

Funderar lite på om min nedstämdhet delvis beror på en antibiotikaförgiftad mage. Magen har inte fungerat på ett tag, typ sen jag började med antibiotika, typ efter stentningen.

Idag känner jag mig febrig på ett sätt som jag inte gjort på ett tag. Frossa och hurvighet. När jag tar tempen visar den 37,5, vilket jag tar emot med glädje eftersom då reagerar ju kroppen som den brukar på de temperaturerna (hey, när jag hade 38 grader tidigare, så var jag RIKTIGT risig). Inte som förra veckan när jag hade 38,5–39 och kände mig ok, fast kanske lite trött.

Jag tar ett par alvedon och är på banan igen. I morgon är det undersökningar inför behandlingarna. Får en klarare bild av läget hoppas jag.

Måndag 4 oktober

22:16

cancerfonden

Detta inlägg skulle handla om datum för behandlingsstart, dagens upplevelser på radiumhemmet och dagstemperaturer (i mig).

Men...

En fågel viskade, under helgen, i mitt öra att en länk till den här bloggen finns på Cancerfondens hemsida, men jag kollade inte upp det ytterligare. Idag fick jag ytterligare en indikation, och började undersöka. Min gamla mentorsklass (NV07bc) har startat en insamling till Cancerfonden i mitt namn.

Älskade vänner, ni överväldigar mig gång på gång. Så fantastiskt rörande och värmande.

Måndag 4 oktober

23:18

datum

Vid dagens besök på Radiumhemmet idag fick jag starttid för cellgiftsbehandlingen till tisdag 12/10. Det är en månad och en dag efter att bilderna togs på min lever. Det är två månader och fem

dagar efter att jag åkte in på Malmöakuten med gallstensliknande smärtor. Shit, det känns som eoner av tid.

Dessutom är det lite skönt, så min mage hinner komma i någon slags ordning innan jag börjar med cellgifterna. Jag hoppas det är antibiotikan som ställer till det och att det släpper under helgen som kommer. Det medicinska resultatet kommer inte påverkas av den fördröjningen. Tar KEMO:n (cellgifterna), så tar de i alla fall.

I morgon kommer jag tacka ja till att ingå i en kompletmentbehandling till cellgifter, främst under underhållsbehandlingen, då man tar det lugnare med cellgifterna – för att sakta ner spridningen av cancercellerna. I mitt program så kommer vi att köra fyra och en halv månader ganska hårt med cellgifter (varannan vecka) och sedan gå över på underhållsbehandling med glesare cellgifter. Anledningar till att jag går med är:

1. Förhoppningar om att förbättra sina chanser. Jag har råd att gambla just nu.
2. Forskning är en hederssak.

Jag skriver mer om studien senare.

Idag har jag dessutom hunnit med att beställa tapeter. Antagligen kommer jag att börja tapetsera så smått helgen som kommer. Åhhh, vad skönt.

Tisdag 5 oktober

23:25

bergochdalbana

Ena dagen vill jag bara få skiten överstökad, nästa lever jag mer intensivt än någonsin. Jag är för tillfället helt genomtrött, och det har ingenting med sjukdomen att göra. Det hade varit precis samma känsla om jag varit frisk. Full fart, mycket vänner, jag liggandes i soffan, mat på tillagning, gott vin (jag kunde inte riktigt låta bli

– sååå rigid behöver jag inte vara) och förhoppningar om framgångar på helt andra plan för goda vänner har gjort dagen till en toppendag. Det har också varit skönt att hänga lite på jobbet, träffa kollegor, min vikarie, rätta liiiite... Bara göra något vettigt som får tankarna på annat håll. Det kan verkligen behövas i perioder.

Under kvällen har jag kommit på mig själv med att tänka att jag inte tänker på sjukdomen alls, utan bara har trevligt! Coolt.

Jag har också skrivit på för undersökningen som jag ska delta i. De monokronala antikropparna visade sig inte vara monokronala, utan snarare monoklonala. Det blir fel ibland. Jag ber om ursäkt. Alla som bättre förstår vad det handlar om räcker upp en hand. I stora drag handlar det om att aktivera substansen vid cancertumören, där kommer den att förhindra tillväxten av blodkärl, vilket i bästa fall får tumören att dö, i det halvbra fallet får den en långsammare tillväxt och i det sämsta fallet händer ingenting. Framförallt kommer studien att fokusera på den period då den hårda cellgiftsbehandlingen är över (efter 4,5 månader), men jag kommer att få behandling av läkemedlet från dag1 av KEMO:n.

Onsdag 6 oktober

22:58

jag överskattar min förmåga

Inledningen på dagen bjöd ett telefonsamtal från Radiumhemmet. Goddag, jag heter NN och är psykolog på Radiumhemmet. Jag har fått en remiss från doktor MM att du behöver psykologhjälp.

Oj... Jag trodde det var nog med mina fysiska åkommor, men nu ska vi gå på mina psykologiska problem också. Är inte det lite sent? Vad jag har bett om är att träffa en skön kurator eller någon diakon för att ha lite goa samtal när andan faller på. Tänk er samtalsämnen som en tunn ishinna, det är bättre att ta med sig ett proffs där än sina vänner. Sen om det håller, så inbjuder jag mina vänner att åka

på isen – för det är på den tunnaste isen som du får den härligaste åkningen. Fast det är så oerhört viktigt att kunna ta sig upp igen om man går igenom, och det kan dessa personer hjälpa till med. Men en psykolog? Det är ingen sjukdom som behöver diagnostiseras. Sen kanske jag är knäpp, men låt oss vänta med det ett tag (och jag måste i ödmjukhetens namn medge att jag inte har full koll på allt en psykolog kan hjälpa till med).

De här dagarna före cellgifterna vill jag hinna med så mycket som möjligt. Jag vet ju inte hur jag mår sen, så det är ju lika bra att ha så mycket skoj jag orkar med. Att vara på jobbet är skoj. Så där har jag hängt idag, vilket gjort att många kollegor istället för att vara goda husmödrar och husfäder när de kommer hem, får jobba ikväll.

Som vanligt hör jag signalerna för sent, min vilja att njuta av tillvaron är starkare. Jag blev ordentligt trött och kände ett sting av febrighet. Kvällens besök fick smaka på mina sviter av gårdagen (tur att Anna var här igår också och antagligen hade lite roligare då) och jag låg mest i soffan och dirigerade pappa. På kvällen blev det värre med febern, men jag har tagit motmedel och känner att det ger god effekt.

Morgondagen blir lugn och jag kommer att stanna hemma för att ta igen mig. Jag vill annat, men det verkar dumt att bränna sig nu.

Jag kommer igen. Kanske en aning mer härjad.

Torsdag 7 oktober

22:17

Idag har jag behövt trycka tillbaka febern med paracetamol. Tack och lov är jag klar med mitt antibiotika. Hoppas att magen kommer igång.

Vidare hoppas jag att kroppen orkar med morgondagen, hektiskt schema på förmiddagen med psykolog, EKG och blodprov. Sjuktransporten hämtar 08:00, så nu är det godnatt.

Fredag 8 oktober

17:36

Jag kan tydligen vara en mur, gråsten och mussla. Inget av värde undslipper mina läppar och personen jag möter får ett tråkigt intryck av mig. Och, ja, så kanske det är. Om jag inte har lust. I mitt tidigare liv har jag hamnat i liknande situationer när jag träffar nya människor (till exempel i dejsituationer), inser jag nu.

Men jag tycker att en psykoterapeut ska klara av de mest grundläggande sociala spelen. Presentationen i vestibulen där jag sitter och väntar enligt följande:

– Hej, är du här för att träffa NN?

– Ja, det stämmer.

Jag tar den framsträckta handen och presenterar mig sedvanligt med ett "Erik", men inget namn kom i retur. Jag vet inte om hon är en sköterska som ska visa mig till rummet eller om det är terapeuten. Jag tar rygg på henne och följer till ett fåtöljförsett rum. Det visar sig vara terapeuten.

Sådant skapar en osäkerhet hos mig och då bjuder jag inte på annat än snustorra svar på frågor. Omedvetet och absolut inte med vilja. Det behövs lite värme och kanske lite fjäsk för att jag ska öppna upp.

Exempel på inledningsfraser:

– Välkommen hit, vi sitter ner här borta.

– Vill du ha en kopp kaffe?

– Det här är en avdelning där det sitter psykoterapeuter, dietister, sjukgymnaster...

Tja, ni fattar... Och så har jag jääävlig aversion mot Radiumhemmet just nu.

En riktigt bra grej som NN gjorde var att fråga om jag hellre ville

bli överskriven på Södersjukhuset. Men jag vill vara kvar, jag kommer nog att "trivas" när jag hittat rätt personer.

I övrigt provtagning och EKG. Blodet var fortfarande rött och hjärtat såg ut att jobba fint.

Lördag 9 oktober

12:14

trötthet

Floff.

Vad fan var det, hinner jag tänka. Instinktivt vet jag direkt vad som hänt, men om jag väntar en sekund så kanske det inte var så illa i alla fall. Med en suck så åker jackan av och – jajamensan, i kapuschongen ligger en maffig fågelskit. Jag tittar upp och ser på lyktstolpen jag nyss lutade mig emot en lite mindre skitnödiga kråka. Jag har slutat bli arg på sånt, det är lite skönt. Toapapper och vatten får kapuschongen visuellt ren. I övrigt har jag klarat mig.

Jag har börjat luta mig mot stabila saker i min omgivning. Inte medvetet, utan helt plötsligt står jag bara där och hänger. En pelare där, en stolpe här. En vägg, en dörr eller en bob hund-sång. Allt som går att hänga emot. Det är en trötthet, eller snarare matthet, som gör att jag inte orkar stå på bara mina ben. Upplevelsen är väl olika för varje dag, men jag har reagerat på att jag står och hänger mot något allt mer ofta, oavsett hur jag mår. Det är en trötthet som tillhör sjukdomsbilden och inget konstigt, men det är också den typ av trötthet som är absolut minst Erik. Liksom att jag inte längre orkar ta trapporna upp till den våning jag bor på, utan jag blir vansinnigt andfådd och vill ta hissen de sista våningarna.

Just det som tidigare i mitt liv varit ett personlighetsdrag, har på en månad svepts undan. Jag orkar inte stå, att vara på benen, som vanligt. Det känns som att jag åldrats 50 år på bara några veckor. Det känns olustigt, men jag hoppas att jag hittar en rutin för att börja

röra på mig lite mellan behandlingarna. Jag kanske inte förväntar mig att springa tvåmilapass varje söndag, men en promenad och kanske lite försiktigt roddande på en roddmaskin. Några vikter och kanske lite cykel. Det hade varit något det.

Söndag 10 oktober

23:00

magstatus

Under dagen har ett ordentligt framsteg gjorts. Jag kan definiera min magstatus. Ordet vi söker på vågrät 12 är: Obehag. Det gör inte ont, det är inte som vanligt – när det är bra, det spänner och trycker och kör lite grann. Det har under helgen gjort att jag har haft jobbigt att sitta ordentligt, och jag har blivit väldigt trött. Och sprungit på toa i ett.

Jag testade i går kväll att ta en citodon mot dels febern, men också för att se om obehaget försvann i magen. Jajamensan, och jag blev ordentligt pigg till på köpet. Idag tog jag en laddning till lunch och en lite senare framåt kvällen och har orkat vara med på ett annat sätt än tidigare. Befrielse. Och det är ju kul att kunna vara med lite mer när det erbjuds finfrämmat som idag.

Taktiken inför morgondagen blir således att ta ett piller om det känns stökigt och invänta effekt. Ta en promenad, vilket kan vara ett efterlängtat avbrott i väggstirrandet. Hösten är som bäst nu, med dofter, hög luft och vackra färger. Utfallet av promenaden kan vara mellan att slänga soporna och att gå några kilometer i Ursviksskogen. Fan, jag måste verkligen röra på mig, magstatusen kan ju faktiskt bero på det också.

Sen blir det Radiumhemmet och dejt med min blivande kontakt-sköterska. Det ska bli intressant. Jag kommer att få reda på mer praktiska saker kring behandlingen.

Måndag 11 oktober

22:46

Sitter och läser mina gamla inlägg, lite som en dagbok. Det är skönt att ha det nedskrivet, och det ger mig perspektiv på mina känslor att läsa. Jag inser att jag längtat efter morgondagen, då cellgifterna drar igång. Jag är nyfiken på hur jag kommer reagera på dem, då de kommer vara en följeslagare vare sig jag vill eller inte de närmaste månaderna.

”I morgon börjar äntligen kampen på riktigt”

Jag hoppades att de skulle dra igång redan någon vecka efter att de hittat tumörerna, men det är ganska mycket som har behövt åtgärdas innan, stentning och infektionsvården. Men i morgon är det alltså dags. 27 dagar efter att jag fått beskedet om tumörerna. Det känns som en evighet när jag tittar i backspeglarna, men det är nog så snabbt det rimligen kan ha gått.

I morgon börjar äntligen kampen på riktigt. Hittills har det varit som att lira utan målvakt.

Dagen inleddes med en underbart skön höstpromenad i skogen här i närheten. Stärkande. Vidare har den bestått i besök på Radiumhemmet där jag träffat min kontaktsköterska, som pratade lite kring behandlingsprogrammet som jag ska gå igenom. En gång till... Det är bra med repetition och att få informationen från flera källor. Det hela var mer hands-on, hon visade lite prylar, bland annat den venport som ska opereras in inför nästa cellgiftscykel (en cykel är en tvådagarscocktail).

Till helgen blir det tapetsering, borring, och kabeltattning. Den som har lust med lite skönt häng och hederligt grovjobb är välkommen. Fasa inte för att din tumme är mitt i handen. Det bjuds på mat och dryck. Maila gärna innan, så jag vet på ett ungefär hur många som kommer och hur styrkorna ska formeras.

Tisdag 12 oktober

10:05

KEMO

Slutligen ligger jag här med en nål i armen och cellgifter som pumpas in i blodet.

Det är helt lugnt på avdelningen och första gången fjäskar de med en egen kupé, senare blir det antagligen på större salar. Det är inte så värst actionfyllt, utan man ligger, får sina påsar/flaskor under några timmar och sen går man hem. Eventuella biverkningar kommer senare i veckan.

Tisdag 12 oktober

23:25

Som sagt, idag var det dags och cellgiftsbehandlingen tog sin början. 4,5 månaders full attack på det som växer inom mig (och inte ska växa där). Första gången är lite speciell, innan jag fått venporten som ska opereras in i mig inför nästa cykel, då alla mediciner måste tas försiktigare, eftersom de intas i känsligare (mer perifera) kärl. Dessutom vill man ta det lugnare ifall någon allergi skulle föreligga. Nåväl, en bra tisdagförmiddagsgrogg på radiumhemmet ser ut som följer:

1. Sockerlösning
2. Biverkningsdämpande mediciner
3. Cellgifter (cellgift1)
4. Vitamininjektion
5. Cellgiftsinjektion (cellgift2)
6. Saltlösning
7. Avastin, det läkemedel som jag är med i forskningsstudien för.
8. Lite mer saltlösning för att spola ur alla slangar.

Totalt tog besöket fem timmar.

Vissa biverkningar blev jag varse under behandlingen, såsom stickningar i fingrar när jag spolar med kallt vatten eller går utomhus (eller rotar i frysdysken på Coop). Dessutom är det lite jobbigt att dricka kallt istället för kroppstempererat eftersom en liknande stickande känsla uppträder i svalget. Dessa effekter är neurologiska och ska försvinna inom ett par dagar, och jag har redan nu märkt en minskning. Ytterligare en biverkning jag haft under dagen var en töande näsa, inget som inte går att leva med.

En lite underlig reaktion idag har varit min plötsligt återkommande matlust. Vi hade med oss några mackor som intogs med lite kaffe vid nio. Vid tio fick pappa, som var med under dagen, springa ner till fiket och köpa mer macka (en rejäl med ägg och sill) och kaffe, en proteinshake på det och så var vi redo att åka hem vid pass 13. Jag lite småhungrig, längtande till lunchen som var korgryta. Och rejält med fiskpasta till kvällen.

Jag vet att biverkningarna kan bli mycket jobbigare, och att de troligen kommer bli det framöver. Det tillhör nog inte vanligheterna med patienter som är betydligt piggare efter sin cellgiftsbehandling än före... Men så har det varit för mig idag. Lite som att dricka hallonsoda. Jag väljer att njuta av att det känns bra just nu. Och så ska jag försöka se bortom det jobbiga då jag mår prutt – jämför med ultralöpar-Björn som jag träffade under sommarens cykelsemester, ”när jag har så vansinnigt ont i knäna att de inte vill bära en meter till, då blir jag nyfiken vad som händer om jag fortsätter springa, det måste ju sluta göra ont någon gång...”

*

Nota bene, jag är ödmjuk inför behandlingen (även om jag jämför med hallonsoda) och alla som haft tuffare biverkningar. Ni som gått igenom skiten får gärna garva åt min naivitet. Jag vet att biverkningar kommer efter ett par dagar, illamående kan dyka upp och jag känner redan att magen håller på att ställa om till tegelfabrik. Men jag mår bättre än på länge just nu. Och gläds åt det.

Imorgon är det ny dag, med nya cellgifter. Onsdagsgroggen ser mer ut enligt:

1. Vitamininjektion
  2. Cellgiftsinjektion (cellgift 2)
- och det kommer att gå på en timma.

Godnatt!

Onsdag 13 oktober

14:20

KEMO 2

Andra dagens kur är i mitt program mindre omfattande, med bara en cytostatika. Dagens behandling kunde således rivas av på en timma.

Jag fick förklaring på gårdagens välmående och att det var helt naturligt. Det beror helt enkelt på att cortison är en del av behandlingen mot biverkningar, vilket också dämpar några av symptomen på sjukdomen. Det hänger i ett par dagar, innan biverkningarna från cytostatikan tillåts friare spelrum. Då finns andra mediciner att ta till för att lindra biverkningarna. När jag berättade om min plötsligt förbättrade aptit svarade sköterskan med ett intensivt ”utnyttja det!”.

En kollega från skolan hade fått ett par undervisningsfria timmar idag, eftersom några av hennes lektioner var inställda på grund av skolorienteringen. Vi tog en rejäl promenad i Ursviksskogen och njöt ordentligt av hösten, friska luften, färgerna och dofterna.

Onsdag 13 oktober

21:09

Har på kvällen blivit hängig, vet inte om det beror på att magen spökar (slutsputten, efter stentet, känns så där – eller inte bra), att det varit en stor anspänning inför cellgifterna (som nu släppt) eller